

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 22 kwietnia 2013 r.

DOLiS/DEC-464/13

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. 2013 r., poz. 267) art. 12 pkt 2 i art. 22 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Komendanta Głównego Policji z siedzibą w Warszawie przy ul. Puławskiej 148/150, o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 9 października 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-972/12), w zakresie dotyczącym jej pkt 2, tj. odmowy uwzględnienia wniosku w sprawie skargi Pana M. D. zam. w K. na odmowę udzielenia mu przez Komendanta Głównego Policji z siedzibą w Warszawie przy ul. Puławskiej 148/150, informacji jakie jego dane zawarte są w Krajowym Systemie Informacji Policji (KSIP),

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana M. D. zam. w K, zwanego dalej także Skarżącym, na odmowę usunięcia jego danych osobowych z Krajowego Systemu Informacyjnego Policji, zwanego dalej KSIP, oraz odmowę udzielenia mu informacji jakie jego dane zawarte są w KSIP przez Komendanta Głównego Policji z siedzibą w Warszawie przy ul. Puławskiej 148/150. Skarżący podniósł, iż przetwarzanie jego danych osobowych w KSIP ogranicza jego wolność wyboru i wykonywania zawodu. Nadto jak wskazał Pan M. D., w jego ocenie, przetwarzanie jego danych osobowych w zakwestionowany przez niego sposób nie jest niezbędne dla realizacji przez Policję jej ustawowych zadań, a wręcz stanowi formę „pomówienia” go jako osoby, która w przeszłości weszła w konflikt z prawem. W związku z powyższym Skarżący wystosował wobec organu ochrony danych osobowych wnioski o nakazanie Komendantowi Głównemu Policji usunięcia jego danych osobowych zawartych w KSIP oraz wypełnienia wobec niego obowiązku informacyjnego w zakresie udzielenia mu informacji jakie jego dane zawiera przedmiotowy zbiór.

W toku postępowania administracyjnego przeprowadzonego w niniejszej sprawie, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił następujące okoliczności faktyczne:

1. W 2004 r. wobec Pana M. D. prowadzone było postępowanie karne w sprawie przywłaszczenia drewnianych palet, które zakończyło się wydaniem wobec niego wyroku skazującego. W chwili obecnej nastąpiło zatarcie przedmiotowego skazania (w aktach sprawy znajduje się zaświadczenie z Krajowego Rejestru Karnego z dnia [...] marca 2010 r. o niefigurowaniu Skarżącego w Kartotece Karnej KRK).
2. W związku z prowadzeniem przez Policję przedmiotowego postępowania dane Pana M. D. w zakresie danych wskazanych w art. 20 ust. 2b pkt 2-5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r., Nr 43, poz. 277 ze zm.), jako osoby podejrzanej o popełnienie przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego, zostały umieszczone w KSIP na podstawie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 5 września 2007 r. w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach (Dz. U. z 2007 r., Nr 170, poz. 1203), zwanego dalej także rozporządzeniem.
3. Pismem z dnia [...] września 2009 r. Pan M. D. zwrócił się do Komendanta Miejskiego Policji w K. o usunięcie jego danych osobowych z KSIP wskazując, iż cyt.: „wobec mojej osoby nastąpiło zatarcie skazania z mocy prawa, nie figuruje w Krajowym Rejestrze Karnym a zawarte dane w Krajowym Systemie Informacyjnym Policji uniemożliwią mi podjęcie pracy w sektorze państwowym”. Uzasadniając powyższy wniosek Skarżący szczegółowo opisał swój aktualny tryb życia, sytuację zawodową oraz wskazał, iż w związku ze zdobytym wykształceniem zamierza podjąć pracę w administracji państwowej lub wojsku. W odpowiedzi na powyższe Komendant Komisariatu Policji [...] w K. pismem z dnia [...] września 2009 r. odmówił Skarżącemu uwzględnienia jego wniosku wobec uznania, iż brak jest przesłanek do uznania go za zasadny.
4. Pan M. D. pismem z dnia [...] października 2009 r. wystosował do Komendanta Komisariatu Policji [...] w K. wniosek „o sprostowanie odpowiedzi z [...]09.2009 l.dz. [...] na wniosek z dnia [...]09.2009 w sprawie usunięcia danych osobowych z Krajowego Systemu Informacji Policji”. W przedmiotowym piśmie Skarżący ponownie wskazał, iż w jego ocenie dalsze przetwarzanie jego danych osobowych w KSIP jest zbędne dla realizacji ustawowych zadań Policji oraz dodatkowo wniósł o wypełnienie wobec niego obowiązku informacyjnego określonego w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwanej dalej także ustawą. Przedmiotowy wniosek pismem z dnia 9 listopada 2009 r. został przekazany do rozpoznania Komendzie Miejskiej Policji w K., a następnie przez ten podmiot Komendzie Głównej Policji.
5. Pismem z dnia [...] grudnia 2009 r. Biuro Wydziału Kryminalnego Komendy Głównej Policji odmówiło Panu M. D. usunięcia jego danych z KSIP szczegółowo wskazując podstawy prawne ich przetwarzania w tym zbiorze. Uzasadniając powyższe stanowisko wskazano Skarżącemu, iż na podstawie informacji przetwarzanych na jego temat nie można wykluczyć możliwości popełnienia przez niego czynu zabronionego w przyszłości, wobec czego istnieje negatywna przesłanka uniemożliwiająca usunięcie jego danych z KSIP. Nadto powołując się na brzmienie art. 20 ust. 2b ustawy o Policji nie udzielono mu informacji o zakresie jego danych osobowych przetwarzanych w ww. zbiorze.
6. W wyjaśnieniach złożonych przed Generalnym Inspektorem Ochrony Danych Osobowych Komendant Główny Policji wskazał, iż dane osobowe Skarżącego przetwarzane są w oparciu o powszechnie

obowiązujące przepisy ustawy o Policji oraz wydanego na jej podstawie rozporządzenia w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach. Jak podkreślono Pan M. D. popełnił przestępstwo umyślne, o „największym pokładzie złej woli” więc, w ocenie tego organu, istnieje duże prawdopodobieństwo powrotu do zachowań przestępczych, co stanowi negatywną przesłankę do usunięcia jego danych z KSIP. Jak wskazano, cyt.: „wydaje się (...), że dopiero upływ dziesięcioletniego okresu pozostawiania takiej osoby w zgodzie z ustanowionym porządkiem prawnym da rękojmię odstąpienia od ponownego naruszenia przez tą osobę prawa”. Podkreślono również, iż KSIP nie jest rejestrem powszechnie dostępnym, tak jak np. Krajowy Rejestr Karny, a dostęp do niego jest ściśle reglamentowany, stąd obawy Skarżącego co do pozbawienia go możliwości starania się o pracę w organach państwowych należy uznać za bezpodstawne. Ustosunkowując się zaś do okoliczności zatarcia skazania wobec Pana M. D. jako kryterium oceny przydatności jego danych dla realizacji zadań Policji wyjaśniono, iż cyt.: „aspektem pomocniczym brany pod uwagę w procesie dokonywania oceny przydatności jest również fakt zatarcia skazania, jednakże nie musi on mieć charakteru wiodącego. Bez wątpienia zatem, w znacznej części proces ów oparty jest o kryteria nieostre. Jednakże ocena kryminologiczna ze swej natury o takie kryteria jest oparta, bowiem dotyczy jedynie prognozy zachowania się sprawcy”.

7. Komendant Główny Policji wskazał, iż w KSIP przetwarzane są dane osobowe Skarżącego dotyczące cech wskazanych w art. 20 ust. 2b ustawy o Policji wprowadzone do zbioru w ramach postępowania karnego prowadzonego w sprawie popełnionego przez Pana M. D. w 2004 r. czynu wypełniającego znamiona przestępstwa określonego w art. 278 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r., Nr 88, poz. 553 z późn. zm.).

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, na podstawie ustaleń dokonanych w toku postępowania administracyjnego przeprowadzonego w niniejszej sprawie, wydał w dniu 25 czerwca 2010 r. decyzję administracyjną (DOLiS/DEC-802/10), mocą której nakazał Komendantowi Głównemu Policji usunięcie uchybień w procesie przetwarzania danych osobowych Pana M. D. poprzez usunięcie jego danych osobowych z Krajowego Systemu Informacyjnego Policji w zakresie danych wskazanych w art. 20 ust. 2b pkt 2-5 ustawy o Policji wprowadzonych do zbioru w ramach postępowania karnego prowadzonego w sprawie popełnionego przez Pana M. D. czynu wypełniającego znamiona przestępstwa określonego w art. 278 § 1 Kodeksu karnego oraz spełnienie wobec Pana M. D. obowiązku informacyjnego w zakresie wskazanym w art. 33 ust. 1. Uzasadniając przedmiotowe rozstrzygnięcie organ wskazał, iż w jego ocenie, z uwagi na fakt, że od popełnienia przez Skarżącego przestępstwa upłynął długi okres czasu pozwalający nawet na zatarcie dotyczącego ich skazania, a jednocześnie nie ma na jego temat żadnych innych informacji wskazujących na to, że ponownie wszedł w konflikt z prawem, dalsze przetwarzanie jego danych w KSIP jest niecelowe.

Komendant Główny Policji – w ustawowym terminie – wystąpił z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Po dokonaniu ponownej analizy materiału dowodowego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych decyzją z dnia 24 września 2010 r. (DOLiS/DEC-1129/10) utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję z dnia 25 czerwca 2010 r.

W dniu 28 października 2010 r. do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Komendanta Głównego Policji na ww. decyzję z dnia 24 września 2010 r. utrzymującą

w mocy decyzję z dnia 25 czerwca 2010 r. W treści przedmiotowej skargi Komendant Główny Policji zarzucił Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych w szczególności, że błędne jest jego stanowisko o braku regulacji określających kryteria weryfikacji danych przetwarzanych w KSIP. Jak podkreślono, w ocenie Komendanta Głównego Policji regulacją tą, zgodnie z art. 20 ust. 19 ustawy o Policji, jest § 11 ust. 1-3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach, która, uzupełniona dokonywaną przez Policję oceną kryminalistyczną przydatności każdej informacji wprowadzonej do KSIP, w sposób wyczerpujący określa warunki przetwarzania danych w tym zbiorze.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, zwany dalej WSA, dokonując kontroli zgodności z prawem zaskarżonej decyzji, wyrokiem z dnia [...] marca 2011 r. (sygn. akt II SA/Wa 1885/10) uchylił zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję z dnia 25 czerwca 2010 r. W uzasadnieniu przedmiotowego wyroku WSA wskazał, iż przetwarzanie danych osobowych Pana M. D. ma oparcie w powszechnie obowiązujących przepisach prawa. Odnosząc się do wskazanej przez Skarżącego okoliczności, iż przetwarzanie jego danych osobowych w KSIP, pomimo zatarcia skazania, utrudnia mu podjęcie zatrudnienia w służbach mundurowych, WSA podkreślił, iż informacje o osobach z KSIP nie stanowią źródła wiedzy powszechnie dostępnej, ale służą wyłącznie realizacji zadań Policji. Podkreślono też, że zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, informacje pochodzące z tego zbioru nie mogą być wykorzystywane w innych celach, w tym w celu oceny kandydata do pracy. WSA wskazał również, iż „kwestie przetwarzania danych osobowych osób wymienionych w art. 2a ustawy o Policji zostały przez prawodawcę uregulowane kompleksowo i stanowią *lex specialis* w stosunku do ustawy o ochronie danych osobowych”. W ocenie WSA, ustawodawca posługując się nieostrymi kryteriami oceny czy dane mogą pozostawać w tym zbiorze, nie bez przyczyny pozostawił tą ocenę organom Policji, „albowiem to one stoją na straży porządku publicznego i znają specyfikę środowisk przestępczych”. W związku z powyższym, WSA podkreślił, iż cyt.: „nie można (...) pozbawić Policji podstawowego instrumentu zwalczania przestępczości, jakim jest dostęp do jak najpełniejszej informacji, którą zresztą Policja sama wytworzyła w sposób legalny”. WSA poparł wyrażoną w ww. wyroku argumentację tezami wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2005 r., sygn. K 32/04, w którym Trybunał uznał, iż cyt.: „w demokratycznym państwie prawa, we współczesnych warunkach (zagrożenie bezpieczeństwa przez przestępczość zorganizowaną i terroryzm) norma art. 20 ust. 17 mieści się w granicach swobody regulacyjnej określonej m.in. zasadą proporcjonalności”. Podkreślono również, że szczególnemu uregulowaniu kwestii przetwarzania danych przez Policję nie sprzeciwia się także prawo wspólnotowe. Odnosząc się zaś do nakazania przez Generalnego Inspektora Komendantowi Głównemu Policji spełnienia wobec Pana M. D. obowiązku informacyjnego w zakresie wskazanym w art. 33 ust. 1 ustawy, WSA wskazał, iż art. 20 ust. 2a ustawy o Policji, który stanowi, iż Policja może przetwarzać dane osobowe osób podejrzanych o popełnienie przestępstw nie tylko bez ich zgody, ale i „wiedzy”, stanowi *lex specialis* także w stosunku do ww. przepisu ustawy o ochronie danych osobowych.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych w dniu [...] maja 2011 r. wniósł od powyższego wyroku skargę kasacyjną zarzucając mu naruszenie art. 3 i art. 5 ustawy o ochronie danych osobowych oraz art. 20 ust. 1 ustawy o Policji poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż przepisy ustawy o ochronie danych osobowych nie mają zastosowania w kwestii oceny legalności przetwarzania danych osobowych Pana M. D. w KSIP oraz naruszenie przepisów postępowania mające

istotny wpływ na wynik sprawy, a konkretnie art. 134 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. 2012, poz. 270 ze zm.), zwanej dalej także Ppsa, w zw. z art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 z późn. zm.) poprzez sprawowanie niewłaściwej kontroli nad postępowaniem administracyjnym na skutek błędnego przyjęcia, że art. 26 ust. 1, art. 27 ust. 2 pkt 2, art. 30 i art. 33 ustawy o ochronie danych osobowych nie mają zastosowania w kwestii oceny legalności przetwarzania danych osobowych Pana M. D. w KSIP.

Naczelny Sąd Administracyjny rozstrzygając sprawę wyrokiem z dnia [...] grudnia 2011 r. (sygn. akt I OSK 1100/11) uznał za nieuzasadnione zarzuty podniesione przez Generalnego Inspektora w treści skargi kasacyjnej wskazując, iż WSA w treści zaskarżonego wyroku nie stwierdził, że przepisy ustawy o ochronie danych osobowych nie mają zastosowania w kwestii oceny legalności przetwarzania danych osobowych Pana M. D. w KSIP, ale uznał jedynie, iż kwestie dotyczące przetwarzania przez Policję danych osobowych osób wymienionych w art. 2a ustawy o Policji „zostały przez prawodawcę uregulowane kompleksowo i stanowią *lex specialis* w stosunku do ustawy o ochronie danych osobowych”. Jak podkreślił NSA, cyt.: „oznacza to: po pierwsze, że obowiązuje ogólna zasada dotycząca pierwszeństwa przepisu szczególnego w stosunku do przepisów ogólnych, a po drugie, że w takim przypadku niezależnie od przepisów szczególnych stosuje się przepisy dotyczące ogólnych zasad ochrony danych osobowych zawarte w ustawie o ochronie danych osobowych”. W kontekście powyższego NSA podkreślił, iż cyt.: „przy ponownym rozpoznawaniu wniosku skarżącego Komendant Główny Policji powinien wykazać w sposób bardziej staranny i kompleksowy istnienie przesłanek dalszego przechowywania danych skarżącego określonych w art. 20 ust. 17 ustawy o Policji. Przepis ten pozwala na przechowywanie informacji zebranych w celu wykrycie przestępstwa przez okres, w którym są one niezbędne dla realizacji ustawowych zadań wykonywanych przez policję. W pismach kierowanych przez Komendanta Głównego Policji do GIODO nie zostało wykazane w żaden sposób, że wskazany w tym przepisie ustawowy warunek przechowywania danych osobowych został spełniony”. Zdaniem NSA, w skardze kasacyjnej organ nie trafnie przyjął także, że WSA w treści skarżonego wyroku uznał, iż w niniejszej sprawie nie mają również zastosowania art. 26 ust. 1, art. 27 ust. 2 pkt 2, art. 30 i art. 33 ustawy o ochronie danych osobowych. Ustosunkowując się do powyższego, NSA podkreślił, iż WSA jedynie co do art. 33 ustawy uznał, że przepis ten ustępuje wobec *lex specialis* jakim jest art. 20 ust. 2a ustawy o Policji, z czym zresztą NSA się zgadza. Odnośnie zaś pozostałych przepisów ustawy o ochronie danych osobowych WSA stwierdził, iż mają one zastosowanie w sprawie jako przepisy ogólne i w związku z tym, w ocenie NSA, cyt.: „Komendant Główny winien wykazać, że przechowuje przedmiotowe dane nie dłużej niż jest to niezbędne do osiągnięcia celu przetwarzania jakim jest realizacja ustawowych zadań wykonywanych przez Policję”.

W celu ponownego rozpatrzenia przedmiotowej sprawy, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych pismem z dnia [...] czerwca 2012 r. ponownie zwrócił się do Komendanta Głównego Policji o wskazanie jaka jest aktualna podstawa prawna oraz cel przetwarzania danych osobowych Skarżącego w KSIP. W odpowiedzi na powyższe zapytanie, Komendant Główny Policji pismem z dnia [...] czerwca 2012 r. wskazał, iż cyt.: „stan faktyczny i prawny – w zakresie przetwarzania danych osobowych skarżącego jak też podstaw prawnych i celu tego przetwarzania – ustalony został szczegółowo w postępowaniu przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Warszawie w wyroku

z dnia [...] marca 2011 roku (sygn. akt: II SA/Wa 1885/10) utrzymanym przez Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia [...] grudnia 2011 roku (sygn. akt I OSK 1100/11) i nie uległ zmianie”.

W tym stanie faktycznym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydał decyzję administracyjną z dnia 9 października 2012 r. (DOLiS/DEC-972/12/), mocą której w pkt 1 nakazał Komendantowi Głównemu Policji usunięcie uchybień w procesie przetwarzania danych osobowych Pana M. D. poprzez usunięcie jego danych osobowych z KSIP, a w pkt 2 odmówił uwzględnienia jego wniosku w zakresie nakazania Komendantowi Głównemu Policji wypełnienia wobec niego obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 33 ustawy o ochronie danych osobowych.

W ustawowym terminie, w dniu [...] października 2012 r. do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęło pismo (znak: [...]) podpisane przez podinsp. J. S. Naczelnika Wydziału Wsparcia i Obsługi Biura Wywiadu Kryminalnego Komendy Głównej Policji, zatytułowane jako „wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy”. Przedkładając ww. pismo Pan J. S. nie złożył do akt niniejszej sprawy upoważnienia, z którego wynikałoby, iż jest uprawniony do dokonania tej czynności w imieniu Komendanta Głównego Policji.

Postanowieniem z dnia 25 lutego 2013 r. (znak: DOLiS/POST-57/13) Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych stwierdził niedopuszczalność wniosku podinsp. Pana J. S., Naczelnika Wydziału Wsparcia i Obsługi Biura Wywiadu Kryminalnego Komendy Głównej Policji, o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczącej skargi Pana M. D. na odmowę usunięcia jego danych osobowych z KSIP oraz odmowę udzielenia mu przez Komendanta Głównego Policji informacji jakie jego dane zawarte są w KSIP, rozstrzygniętej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 9 października 2012 r. (DOLiS/DEC-972/12), w części dotyczącej pkt 1 ww. decyzji, z uwagi na brak udzielonego mu przez Komendanta Głównego Policji upoważnienia w tym zakresie.

Tym samym wszczęte wnioskiem podinsp. Pana J. S. o ponowne rozprawy sprawy, zakończonej decyzją z dnia 9 października 2012 r. (DOLiS/DEC-972/12), postępowanie odwoławcze ograniczone zostało do pkt 2 tego rozstrzygnięcia, zatem odmowy nakazania Komendantowi Głównemu Policji wypełnienia wobec Pana M.a D. obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 33 ustawy o ochronie danych osobowych.

Ponieważ w ww. wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie zawarto uzasadnienia odnoszącego się do pkt 2 zaskarżonego rozstrzygnięcia, jak również nie przedstawiono żadnych okoliczności, które mogłyby stanowić podstawę do jego zmiany, po ponownej analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonym rozstrzygnięciu.

Wobec powyższego ustosunkowując się do wniosku Skarżącego o nakazanie Komendantowi Głównemu Policji wypełnienia wobec niego obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 33 ustawy o ochronie danych osobowych, w zakresie udzielenia informacji jakie jego dane przetwarzane są w KSIP, ponownie wskazać należy, iż rozstrzygnięcie jakie podjął organ w tym zakresie wynika z okoliczności, iż jest on związany wyrokami sądów administracyjnych wydanymi w niniejszej sprawie. Podkreślić zatem należy, iż przyczyną odmowy uwzględnienia przez organ wniosku Skarżącego w tym zakresie jest art. 154 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. 2012, poz. 270 ze zm.).

Niemniej jednak, wskazać należy, iż organ do spraw ochrony danych osobowych ma wątpliwości co do uznania, iż art. 20 ust. 2a ustawy o Policji stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 33 ustawy. Co prawda przedmiotowy przepis ustawy o Policji uprawnia tą formację do przetwarzania danych osobowych m.in. osób podejrzanych o popełnienie przestępstw bez ich zgody i wiedzy, ale w ocenie Generalnego Inspektora może zwalniać Komendanta Głównego Policji jedynie z obowiązku określonego w art. 25 ustawy, tj. wypełnienia wobec osób, których dane dotyczą obowiązku informacyjnego w momencie pozyskania ich danych. Podkreślić również należy, iż dane przetwarzane w KSIP nie są chronione żadną tajemnicą ustanowioną w przepisach ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228 ze zm.), a wobec upływu długiego czasu od momentu popełnienia czynu zabronionego przez Pana M. D., pozwalającego nawet na zatarcie dotyczącego skazania, wątpliwym wydaje się również, aby odmowa wypełnienia wobec Skarżącego obowiązku określonego w art. 33 ustawy mogłaby choćby pośrednio ujawnić metody operacyjne Policji, źródła informacji o przestępcach czy też powiązania środowisk przestępczych.

W związku z powyższym, w ocenie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych istnieje obawa, iż odmowa wypełnienia przez Komendanta Głównego Policji wobec Pana M. D. obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 33 ustawy mogłaby stanowić ograniczenie konstytucyjnie zagwarantowanych mu praw, w szczególności art. 51 ust. 3 Konstytucji RP, przewidującego, iż każdy ma prawo dostępu do dotyczących go urzędowych dokumentów i zbiorów danych, a ograniczenie tego prawa może określić ustawa. Niemniej jednak, jak wskazano powyżej, odmowa uwzględnienia przez organ wniosku Skarżącego w tym zakresie, spowodowana jest mocą wiążącą wyroków wydanych w niniejszej sprawie przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oraz Naczelny Sąd Administracyjny.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw.

z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. 2012, poz. 270 ze zm.) od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).